

De zon achterna

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Patricia Bonilla

Illustrators: Patricia Bonilla en Melanie Shaw

ISBN: 978-90-484-2434-4
NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Patricia Bonilla

De zon achterna

*Met speciale dank aan mijn nichtje, Melissa Trommelen,
die mij met haar ideeën heeft geïnspireerd om dit boek te schrijven.*

*'Cause I know my heart's worth saving,
And I know that he'll be waiting...
So I'll hold on and I'll stay strong 'till then...*

*'Cause I know he's out there somewhere,
Just beyond my reach...*

Vonda Shepard – I know him by heart

Proloog

‘Prinses, de tijd is rijp dat je opzoek gaat naar je prins.’ Riho staat in de deurpost.

Ze zucht en pakt haar tas. ‘Is het zo belangrijk voor jullie?’

Riho loopt de kamer in. ‘De derde maan en zon staan bijna aan de hemel. Dan moet je de prins hebben gevonden en trouwen. Dat zijn de regels. Zo gaat het al eeuwen hier.’ Hij legt het voor de zoveelste keer uit.

Ze kijkt nog een keer in de spiegel en kijkt dan naar Riho. Hij is één van de drie Ouderen die voor haar gezorgd heeft sinds... Ze kan het zich niet eens meer herinneren, zo lang is dat al.

‘Dat duurt nog wel een aantal jaar,’ zegt ze geërgerd. Ze kijkt naar de tatoeage op haar pols en wrijft er met haar wijsvinger overheen.

‘Aan dat teken, weet je dat hij je prins is. Hij zal het zelfde teken hebben als jij.’ Riho komt naast haar staan.

‘Ik weet niet eens waar het voor staat...’ zegt ze zachtjes.

Riho grinnikt: ‘Het is het teken dat jullie samen horen. Jullie kunnen ook niet zonder elkaar. Je merkt het vanzelf wel wanneer je hem tegenkomt.’

Ze knikt en draait zich om. Ze loopt naar haar raam en gaat op haar vensterbank staan. Ze kijkt niet meer om naar Riho, springt uit het raam en valt zo’n twintig meter omlaag, regelrecht de oceaan in.

Ze begint aan haar grote reis, de wereld over. Op zoek naar haar grote liefde.

Het regent en Sofia loopt met haar boekentas boven haar hoofd naar haar auto: een witte Alfa Romeo Giulietta. Ze vervloekt het weer en trekt de deur open. Ze start de auto en rijdt de poorten van de universiteit uit. Buiten de poort ziet ze haar beste vriendin Laura in de regen staan. Ze stopt en maakt het raampje open: 'Lift nodig?'

Laura glimlacht en maakt het portier open. 'Normaal word ik opgehaald door mijn vriend, maar nu is hij er niet.'

'Fijne vent heb je,' zegt Sofia lachend.

'Ik sms hem even dat ik met jou meerijd.'

Sofia knikt, trekt op en zet de radio aan.

'Heb je mijn vriend wel eens gezien?' vraagt Laura na een korte stilte.

Sofia schudt haar hoofd: 'Nee... Oliver is het toch?'

Laura glimlacht en knikt: 'Je moet hem echt een keer ontmoeten. Weet zeker dat jullie het goed met elkaar kunnen vinden.'

'Komt wel een keer.'

'Hoe zit het met jouw vriend?' Laura kijkt Sofia vragend aan.

Sofia glimlacht en slaat haar ogen neer. 'Goed... Hij verhuist binnenkort hierheen. Hij komt bij ons op de uni.'

'Leuk! Ik ben Oli ook over aan het halen.'

Sofia glimlacht, maar zegt niets. Ze slaat af naar het smalle weggetje dat naar het huis van Laura leidt. Bij het huis aangekomen stopt Sofia de auto en laat het stationair lopen. 'Wil je binnen even wat drinken?' vraagt Laura.

Sofia kijkt naar het grote huis en schudt haar hoofd.

'Ach kom nou, Soof! We zijn al langer dan een jaar beste vriendinnen en we zijn nog nooit bij elkaar over de vloer geweest. Ik weet niet eens waar je woont.'

Sofia glimlacht en zet de auto uit. Terwijl ze het huis binnenloopt, voelt ze zich plots niet lekker en krijgt het benauwd. 'Ik...' stamelt ze, 'ik moet echt naar huis. Ik moet nog van alles doen.'

'Ach, ga nou even zitten.' Laura trekt haar naar de bank.

Sofia zucht en gaat zitten, maar voelt zich niet op haar gemak.

Laura komt uit de keuken lopen met een kop thee en achter haar lopen nog twee mensen. ‘Dit zijn mijn schoonbroer en schoonzus. Die wonen hier ook,’ stelt Laura ze voor.

Sofia knikt: ‘Had je verteld ja,’ en ze staat op om zich voor te stellen. ‘Evelyn Crumble,’ zegt Laura’s schoonzus. Ze ziet er jong uit, zou ze ouder of jonger zijn dan Laura?

‘Sofia Navajo,’ stelt Sofia zich voor en schudt haar de hand.

‘Joseph Crumble,’ en hij steekt zijn hand uit.

Sofia glimlacht naar hem en steekt haar hand uit. Op het moment dat hun handen elkaar raken, krijgt Sofia een schok en een vaag beeld door haar hoofd: ze ziet Joseph in een steegje staan, maar weet niet wat hij er doet. Tegenover hem staat een iets jongere meid, maar haar gezicht is niet te zien. Aan Josephs gezicht te zien hebben de twee ruzie.

Sofia hapt naar adem.

‘Gaat het?’ vraagt Joseph.

Ze knikt, maar schudt daarna verward haar hoofd. Wat was dat nou weer?

‘Lau, het spijt me, maar ik moet echt gaan. Zoals ik al zei moet ik nog heel veel doen.’

‘Gaat het wel, Soof?’ Laura kijkt haar bezorgd aan.

Sofia kijkt verward naar Laura. ‘Alles is prima. Ik bedenk me net dat ik ook nog een verslag moet schrijven voor dat ene vak...’

Laura knikt voorzichtig. Sofia krabt zenuwachtig aan haar hoofd. Ze moet zo snel mogelijk weg van deze wezens!

‘Kom een andere keer maar langs,’ zegt Laura zachtjes en ze knijpt in Sofia’s hand.

Ze pakt haar jas en loopt naar de voordeur. ‘Ik zie je morgen op school,’ en ze loopt het huis uit.

De volgende dag loopt Sofia de kantine binnen als ze op haar schouder wordt getikt. Ze draait zich om en ziet Laura staan.

‘Hee... Sorry nog voor gistermiddag,’ zegt Sofia zachtjes.

‘Maakt niet uit, joh. Voel jij je wat beter? Je keek alsof je spoken had gezien.’

Sofia glimlacht en neemt plaats aan een tafel. Laura gaat tegenover haar zitten. Het valt haar nu pas op dat Laura nooit eet. In ieder geval niet in het bijzijn van Sofia. Ze bekijkt Laura die met haar telefoon bezig is. Laura met haar donkere haren en bleke huid.

Ze kijkt haar aan en glimlacht.

Sofia lacht terug, maar zegt niets. De meiden hebben vaker van die momenten dat ze elkaar aanstaren en niets zeggen. Ze kijken elkaar aan op een manier alsof ze niet weten wat ze van de ander moeten verwachten, alsof ze elkaar niet voor de volle honderd procent vertrouwen.

Het is vandaag warm buiten en Sofia draagt een T-shirt met een sjaaltje om haar pols.

‘Soof? Mag ik je iets vragen?’

‘Altijd, dat weet je.’

‘Waarom draag je altijd een sjaaltje om je pols?’

Sofia kijkt met grote ogen naar het sjaaltje en durft Laura niet aan te kijken. Ze had niet verwacht dat ze daar naar zou vragen. Ze schraapt haar keel: ‘Dat doe ik, omdat het een tik was van mijn moeder. Ik heb het overgenomen ter eren van haar.’

Laura knikt: ‘Ik dacht dat jij je ouders niet hebt gekend?’

Sofia lacht nerveus. ‘Foto’s en filmpjes.’

Laura knikt weer, maar kijkt Sofia aan alsof ze niet zeker weet of ze het verhaal moet geloven.

‘Is er iets?’ vraagt Sofia nerveus.

Laura kijkt naar buiten en geeft geen antwoord.

Na het laatste college loopt Sofia meteen naar buiten. Ze loopt naar haar auto en ziet dat er een briefje onder haar ruitenwisser zit. Ze pakt het er onderuit en maakt het open. Ze schrikt als ze ziet wat er op staat en duwt het snel in haar broekzak. Ze kijkt om zich heen: misschien is degene, die het briefje er heeft geplaatst, nog in de buurt, maar er staat niemand op het terrein.

Thuis aangekomen laat Sofia zich op de bank vallen en pakt haar laptop.

De e-mail die ze gisteravond heeft gekregen, staat nog steeds open

op het scherm: *‘Hij is dichterbij dan je denkt. Jullie wegen zullen vanzelf kruisen en je zult weten wie hij is.’*

Dat is het enige wat erin staat.

Sofia denkt na: zal hij het briefje onder haar ruitenwisser gestopt hebben?

Het is erg stil in haar huis en ze hoort alleen het tikken van de ouderwetse klok die aan de muur hangt... En nog een ander onregelmatig geluid.

Ze legt haar hand op haar linkerborst en zucht. Dat onregelmatige geluid, is haar onregelmatige hart. Zij is überhaupt de enige van haar familie met een hartslag. Maar dan wel een hele zwakke. Sofia heeft niet zoals een normaal mens een hartslag van circa zeventig slagen per minuut. Nee, die van Sofia heeft er tien per minuut. Het is het beetje menselijke wat ze nog in zich heeft. Ze heeft het nodig voor dat ene kleine gedeelte van haar lichaam dat nog pompend bloed nodig heeft.

Sofia kijkt naar buiten en ziet dat de volle maan alweer hoog aan de hemel staat. De tijd vliegt voorbij! Ze hoort de wolven buiten huilen. Ze staat op en loopt naar het raam. Ze zucht en vraagt zich af hoeveel tijd ze nog heeft.

Ze kijkt op haar telefoon en ziet dat ze een smsje van Laura heeft. Ze glimlacht: Laura heeft haar uitgenodigd voor een diner bij haar thuis. Sofia huivert bij de gedachte dat ze dat huis weer binnen moet. Ze voelt de schok, die ze van Joseph heeft gekregen, nog steeds door haar lichaam gieren en het beeld krijgt ze ook maar niet uit haar hoofd.

Waarom kreeg ze zo'n vaag beeld door? Ze heeft dit vaker gehad bij mensen of andere wezens, maar die waren altijd duidelijk zichtbaar. Dit was een vaag beeld en op een of andere manier kwam het haar akelig bekend voor.

Sofia schrikt wakker van een nare droom en hoort geluiden uit haar keuken komen. Ze glimlacht en beseft dat Miles er al is. Miles, haar hartstikke normale, menselijke vriendje die geen benul heeft van wat ze werkelijk is. Hij vraagt nooit naar haar onregelmatige hartslag als hij deze voelt. Hij vraagt nooit naar de mysterieuze mailtjes, smsjes

en telefoontjes die ze krijgt, nooit naar de aparte kleur ogen van haar afwezige blik als ze nadenkt over haar oorspronkelijke missie.

Nee, Miles weet het niet en misschien is dat maar beter ook. Sofia zucht en stapt uit bed: thuis zouden ze haar afmaken als ze horen dat ze een relatie heeft met een mens! Ze loopt de woonkamer in en Miles komt al vanuit de keuken naar haar toe lopen.

‘Goedemorgen!’ Hij knuffelt haar en geeft haar een dikke kus.

‘Hai,’ Sofia kijkt op de klok en ziet dat het pas acht uur in de ochtend is. ‘Wat doe jij hier zo vroeg?’

Miles haalt zijn schouders op en glimlacht. ‘Ik kon niet slapen vannacht dus ben ik maar alvast vertrokken. Met de auto is het toch een eind rijden.’ Hij loopt weer de keuken in.

‘Morgenavond hebben we een diner,’ Sofia kijkt hem aan als hij terug uit de keuken komt met het ontbijt. ‘Bij Laura thuis. Ze heeft ons uitgenodigd.’

‘Laura? Die vriendin van je? Van de universiteit?’

Sofia knikt en bijt op haar onderlip. Ze vraagt zich af of het verstandig is om Miles mee te nemen naar deze wezens.

‘Maar als je het niet erg vindt, moet ik vandaag nog even weg. Dus ben ik vanmiddag weer terug.’

Miles knikt: ‘Prima. Ik moet toch nog alles uitpakken en ik wil dat ene boek nog uitlezen.’

‘Ben je daar nou nog steeds mee bezig?’ Ze zucht en lacht naar hem.

‘Ik vind het een interessant onderwerp en probeer niets over het hoofd te zien,’ legt Miles uit. ‘Geloof me, als we ooit een fee of wolf of wat dan ook tegenkomen, dan herken ik ze meteen.’

Miles en zijn ‘studie’ over mythische wezens. Hij heeft allerlei onderzoeken en boeken gelezen, films bekeken over feeën, vampiers, weerwolven en ga zo maar door.

‘Miles, denk je werkelijk dat ze bestaan?’ Sofia kijkt haar vriendje vragend aan.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Je weet nooit wat je tegenkomt. Vooral hier niet met al dat bos.’

Sofia kijkt naar buiten richting het bos. Het is inderdaad erg bebost hier, maar ze is nergens bang voor.

‘En wat is jouw mening over die wezens? Zijn ze altijd slecht of komt dat door de mens?’ Sofia kijkt hem vragend aan.

Miles haalt zijn schouders op. ‘Eerlijk gezegd zou ik het niet weten. Er is nog niet echt onderzoek naar gedaan, maar ik denk dat het eigenlijk zelfcontrole is, die ze moeten hebben.’

Sofia glimlacht.

‘Wat is jouw mening?’ Hij kijkt haar vragend aan.

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik weet het niet. Ik denk daar niet zo over na, dat weet je Miles.’

‘Geloof je er echt niet in?’ Hij gaat op de bank zitten en slaat zijn boek open.

Ze kijkt naar buiten, maar geeft geen antwoord.

‘Ik ga omkleden.’ Ze staat op en loopt naar haar slaapkamer.

Ze lacht om de gedachte aan Miles, maar raakt ook bezorgd. Was het een slim idee om hem hier heen te laten komen?

In het bos is het koeler en de grond is vochtig. Ze sluipt door de bossen heen, om te zorgen dat anderen haar niet zo goed kunnen horen.

Ze voelt de wind door haar spierwitte vacht waaien en steekt haar neus in de lucht om geuren uit de omgeving op te vangen. Ze ruikt ze van een afstand en volgt de zoetzure geur.

Honger heeft ze niet, want ze heeft net gegeten. Ze neemt grote passen en wil eigenlijk geen vieze poten krijgen. Ze springt over de plassen heen en ziet het grote, witte huis al ver in zicht. Het huis heeft een plat dak, twee verdiepingen en grote ramen. Ze steekt haar neus nog een keer in de lucht om te ruiken of ze op het goede spoor zit.

Ze zet wat meer snelheid in haar passen en al snel staat ze tweehonderd meter van het huis af. Ze spits haar oren om goed te kunnen horen welke geluiden er uit het huis komen. Ze hoort ze praten: ze hebben het over het diner van morgenavond. Ze vraagt zich zelf nu af hoe ze dat willen gaan doen. Ze sluit haar gedachten af voor andere geluiden en concentreert zich puur op wat er in het huis afspeelt. Ze hoort de stemmen en niets anders.

Wacht eens even... Ze hoort een hartslag, een hele zwakke. Komt die uit het huis?

Ze sluit haar ogen en concentreert zich op de hartslag en probeert de slagen te tellen. Het is in ieder geval geen mens... Een Felidae misschien? Nee, dat is het ook niet. Ze probeert zich nog harder te concentreren, maar dan hoort ze stappen aan haar rechterkant. Ze draait haar hoofd snel naar rechts, maar voordat ze ook maar iets kan doen, wordt ze aangevallen. Ze probeert nog te ontwijken maar zit al middenin een gevecht met een andere Felidae.

Ze vecht en doet haar uiterst best om op haar poten te blijven staan, zodat de ander niet de overhand kan krijgen. Ze weet dat hem dit toch nooit zal lukken, want iets sterkers dan zij bestaat er niet.

Opeens wordt ze tot een halt geroepen. Ze staat zo'n vijftig meter van de andere Felidae af en ziet een jongedame in het midden staan.

Laura?

'Wat zijn jullie aan het doen?' Laura kijkt hen beiden boos aan.

Ze snapt er niets van. Ze zou haar toch niet herkennen, want dat kan helemaal niet.

De andere Felidae kijkt haar boos aan. 'Een vreemde Felidae die op jullie huis lag te loeren,' legt hij aan Laura uit. 'Ik vertrouw haar niet. Het kan zijn dat ze niet alleen is en dat er een roedel dichtbij is.'

Ze moet in zichzelf lachen... Roedel?

'Wil je alsjeblieft antwoord geven op onze vragen? Jullie, Felidae, kunnen nou eenmaal communiceren met ons.' Laura wijst naar de andere Felidae achter haar.

Ze zucht, gaat zitten en knikt: Kom maar op dan!

'Wie ben jij?!' vraagt hij op agressieve toon.

Ze leest zijn gedachten en ziet dat hij bevriend is met deze wezens.

'Wat moet jij met deze wezens?' vraagt ze, ze geeft nog geen antwoord op zijn vraag.

'We horen samen,' zegt hij.

Ze lacht: 'Dat is het meest idiote wat ik ooit gehoord heb! Feeën zijn onze aartsvijanden!'

'Waar is je roedel?!' Aan zijn toon te merken vertrouwt hij haar nog steeds niet. Ook staat hij nog steeds in de aanvalshouding, terwijl zij ontspannen zit.

'Ik leef alleen.'

‘Is dat zo? Hoe kan het dat je niet bij een roedel hoort?’

‘Omdat ik er voor gekozen heb om alleen te leven,’ ze zucht geërgerd. ‘Ik heb jouw roedel anders ook nog nooit gezien hier. Ik zwerf hier al zeker een jaar rond,’ ze kijkt hem uitdagend aan.

Hij zucht: ‘Dus jij bent het mysterieuze wezen dat hier rondzwerft.’

Ze geeft geen antwoord en kijkt hem strak aan.

‘Dan nog een keer de vraag,’ gaat hij verder. ‘Wie ben jij?’

Ze geeft nog steeds geen antwoord en kijkt hem aan. ‘Wat ik me nog steeds af vraag is wat jij, een Felidae, met dat groepje feeën hier doet.’ Ze gaat nu weer staan, wat waarschijnlijk wantrouwen opwekt bij hem. Nóg meer wantrouwen.

‘Heb je iets tegen feeën?’ Hij is nu degene die gaat zitten.

‘Het zijn onze natuurlijke vijanden. Wij staan boven hen.’ Ze steekt haar neus in de lucht en vangt een nieuwe geur op.

‘Wat ruik je?’ Laura kijkt haar vragend aan.

‘Zeg gozer, hoeveel feeën zijn er hier in de buurt?’

‘Gozer?’ Hij kijkt haar strak aan.

‘Geef antwoord!’ Ze wordt boos en slaat kwaad met haar voorpoot op de grond.

‘In totaal vier. Waarom?’

‘Ik ruik nog een vijfde namelijk,’ en ze kijkt richting het bos. Ze ziet nog niets, maar spitst haar oren.

De andere Felidae steekt ook zijn neus in de lucht. ‘Die geur ben ik nog niet eerder tegen gekomen.’

De Felidae kijken elkaar aan en sprinten allebei de geur achterna.

Na een poosje zijn ze de geur kwijt geraakt.

‘Shit, dit moet ik in de gaten houden.’ Hij gromt van boosheid en kijkt haar kwaad aan.

‘Ik wil je wel helpen hoor, als het moet.’ Ze likt haar poten schoon van de modder.

‘Jouw hulp hebben we niet nodig,’ zegt hij arrogant.

‘Zonder mijn hulp, had je niet eens op tijd geroken dat er een indringer was.’

Hij kijkt haar niet aan en sprint terug naar het huis. Ze achtervolgt hem en haalt hem na een poosje in.

‘Wie was het?’ Laura kijkt haar Felidae-vriend bezorgd aan.

‘We hebben hem niet kunnen vinden. Het spoor ging tot aan de oceaan, dus hij zal wel in het water zijn gesprongen. We houden het in de gaten en mevrouw zal ons helpen, zegt ze,’ legt hij aan Laura uit.

‘Mevrouw?’ Laura draait naar haar om.

Ze gaat zitten en likt ondertussen haar poot schoon.

‘Zeg, Jon,’ Laura kijkt naar haar Felidae-vriend. ‘Het is wel een mooi vrouwtje hè.’

Ze kijkt verschrikt op. ‘Vrouwtje? Ik ben geen beest!’

Laura loopt op haar af en steekt haar hand uit. Ze deinst een beetje achteruit. Ze wil niet aangeraakt worden.

‘Lau, niet doen.’ Jon gaat tussen hen in staan. ‘Het blijft een vreemde. Misschien speelt ze een spelletje met ons.’

Ze snuift: ‘Een spelletje?’

Ze loopt weg van de twee anderen en loopt de bosjes in.

Hier verandert ze terug naar haar menselijke lichaam. Snel doet ze een polsbandje om haar pols. Ze kijkt achter zich en ziet de twee kijken. Ze weet dat ze haar in de gaten houden, wegsprinten heeft geen zin. Ook al zullen ze beide nooit snel genoeg zijn om haar in te halen. Ze is het snelste wezen hier.

Ze haalt diep adem en loopt achter de bosjes vandaan, richting Laura en Jon. Zenuwachtig krabt ze aan haar hoofd.

‘Sofia?’ Laura kijkt haar beste vriendin vragend aan.

Sofia glimlacht zenuwachtig en haalt haar schouders op.

‘Wat? Hoe?’ Laura kan het niet geloven: ‘Hoe kan het zijn dat ik dat nooit gemerkt heb?’

Sofia loopt langzaam richting de twee.

‘Wow! Wacht! Kun je naar een menselijk lichaam veranderen? Hoe doe je dat?’ Jon kijkt Sofia aan.

Ze kijkt naar de Felidae, zijn roodbruin met zwart gestreepte vacht loopt over naar zwarte poten met gigantische klauwen. Hij is een tijger, terwijl zij zelf een poema is.

‘Hoe ik dat doe? Je kunt het of je kunt het niet.’ Ze haalt haar schouders op.

‘Jon, dit is Sofia, over wie ik je verteld heb. Ze is mijn beste vriendin. We zitten bij elkaar op de universiteit.’

Jon schiet in de lach: ‘En jullie wisten niets van elkaar?’ Hij is nog steeds verrast door haar gedaanteverandering.

‘I-ik had het wel meteen door,’ zegt Sofia zachtjes.

‘Waarom heb je me niets verteld?’ Laura knijpt Sofia zachtjes in haar hand.

Weer haalt Sofia haar schouders op, maar brengt geen woord uit.

‘Wauw, Soof... Een Felidae... Jij! Wie had dat ooit gedacht?’ Laura kan het nog steeds niet geloven. ‘Dit moet Oliver zien! Ik roep hem even,’ en ze rent naar binnen.

‘Hoe lang ben je al hier?’

Sofia kijkt naar de grond. ‘Bijna anderhalf jaar, denk ik zo.’

‘Pff en zo lang onopgemerkt gebleven.’ Jon kan niet geloven dat hij dit boven het hoofd heeft gezien.

‘Is het goed als ik tegen de stam zeg dat je er net bent... Anders gaan ze dadelijk twijfelen aan mij als bewaker?’ Jon lacht nerveus.

Sofia haalt haar schouders op. ‘Vertel jij maar aan je stam, wat jij denkt dat goed voor ze is.’

Hij schudt zijn grote hoofd. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat je gewoon van gedaante kunt veranderen. Dat heb ik alleen nog maar in verhalen gehoord. Heb je dan ook gaven in dit lichaam?’

Sofia trekt één wenkbrauw op en kijkt hem aan. Ze geeft geen antwoord op zijn vraag.

‘Je bent trouwens wel een witte Felidae hè,’ zegt hij snel om de pijnlijke stilte te verbreken en bekijkt haar nog steeds van top tot teen.

Sofia glimlacht naar hem. ‘En jij een bruine.’

Jon schiet in de lach. ‘Klopt en toch zag ik dat je een schoonheidsfoutje hebt.’

Ze trekt één wenkbrauw op.

‘Je hebt een zwarte vlek aan de binnenkant van je linker voorpoot. Precies op de plek waar jij nu dat polsbandje hebt zitten.’

Sofia kijkt naar haar polsbandje. ‘Goed opgemerkt,’ hoewel ze weet dat hij graag heeft dat ze er meer over vertelt, laat ze het hier bij.

Ze kijken beide op wanneer Laura en haar vriend, Oliver, het huis uit komen lopen. Ook Evelyn en Joseph komen er achteraan.

‘Oli, dit is Sofia. Sofia, dit is Oliver,’ Laura stelt ze aan elkaar voor.

Sofia knikt en wil eigenlijk haar hand niet uitsteken, bang voor de schokken die ze zou kunnen krijgen zoals bij Joseph.

Oliver steekt zijn hand uit en Sofia neemt het toch aan. Precies datgene waar ze bang voor is, gebeurt. Ook van hem krijgt ze een schok door, helaas is deze sterker dan die van Joseph. Het beeld dat ze door krijgt duurt langer, is intenser en nog vager. Ze trekt haar hand terug op het moment dat haar rechterknie de grond raakt.

‘Gaat het?’ Oliver vangt haar op en ze krijgt weer een beeld door. Een andere, maar minder intens.

Sofia duwt hem van zich af. ‘Sorry... Ja, het gaat wel.’

Ze veegt de haren uit haar gezicht en gaat rechtop staan.

‘Wat gebeurt er toch met je?’ Laura kijkt Sofia bezorgd aan.

Sofia schudt verward haar hoofd en denkt na.

‘Dit had je laatst ook al met Joe.’

Oliver kijkt Sofia vragend aan.

‘Het komt wel goed.’ Sofia haalt diep adem.

‘Vreemd...’ Oliver kijkt haar nog steeds aan.

‘Wat?’

‘Je ruikt niet naar Felidae, je hebt geen hartslag van een Felidae. Je ruikt ook niet naar mens of iets anders... Je ruikt nergens naar.’ Hij kijkt haar onderzoekend aan.

‘Mooie camouflage toch,’ ze glimlacht naar hem.

‘Inderdaad, ik rook je ook niet. Ik hoorde je alleen. Daarom kwam ik ook achter je aan.’ Jon komt er bij staan.

‘Je hebt ook niet de kleur ogen van een Felidae.’ Oliver veegt haar pony uit haar gezicht. Weer krijgt ze een schok, maar een kleintje.

‘Wil je me alsjeblieft niet aanraken?’ Sofia duwt zijn hand weg. Ze kijkt hem bang aan.

‘Ik doe je heus niets,’ hij trekt zijn handen op.

‘Je hebt inderdaad een aparte kleur ogen,’ zegt Laura. ‘Maar dat had ik ze al verteld. Ik vond je altijd wel een aparte.’

Sofia glimlacht nerveus, ze hoopt niet dat ze er meteen achter ko-

men. Jon gaat recht tegenover haar staan en kijkt met zijn felgroene, katachtige, ogen in haar ogen. 'Ze zijn helder lichtbruin met violetblauwe tinten,' Jon draait zich om naar de feeën.

Sofia trekt één wenkbrauw op: '... dus?'

Laura haalt haar schouders op. 'Niets,' en ze glimlacht naar haar vriendin. Sofia vertrouwt het niet en probeert hun gedachten te lezen. Ze denken dat ze meer is dan zomaar een Felidae, maar de vijand? Nee, dat denken ze niet. Oliver is lastiger te lezen... Zal hij het blokkeren?

Sofia's gedachten gaan over naar het bos. Ze probeert door de bomen en struiken heen te kijken.

'Komt Miles ook mee morgen?' Laura tikt haar vriendin aan.

Sofia steekt haar hand op als teken dat Laura stil moet zijn.

'Wat is?' Laura fluistert nu.

Sofia houdt haar hand nog hoog en Laura slikt haar woorden een beetje in. Ze tuurt de bossen in en ziet een glimp van een blauw shirt. Ze ziet dat hij ervandoor wil gaan en sprint erop af. Waarschijnlijk had hij niet verwacht dat ze zo snel zou zijn, want hij rent het open veld op, richting de andere drie die ook verbijsterd zijn van haar snelheid.

Ze ziet dat hij op de anderen af rent en blijft plots staan. Ze steekt haar hand op: 'Excrucio,' fluistert ze en ze blijft de jongeman aankijken. Net voordat hij bij Laura en de anderen komt, valt hij neer op de grond en schreeuwt het uit van de pijn.

'Wat kom je hier doen?' Sofia komt dichterbij lopen en houdt haar hand op de jongeman gericht.

Hij geeft geen antwoord en schreeuwt alleen maar van de pijn.

'Hij kan zo toch geen antwoord geven,' Oliver kijkt Sofia aan.

Sofia laat haar hand zakken. De jongeman blijft stil op de grond liggen en Jon legt één van zijn grote poten op zijn borst. Hij kan nergens meer heen.

'Wat is je naam en wie heeft je gestuurd?' Sofia pakt hem bij zijn kraag vast. Hij schudt bang zijn hoofd: 'Ik ben door niemand gestuurd. Mijn naam is Joshua.' Ze kijkt hem in zijn lichtbruine ogen aan.